

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΣΙΑΠΑΛΗΣ

Γ΄ Γυμνασίου

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΑΛΑΜΑΡΙ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

Η λύση

Ξυπνάω το πρωί, πάω στο σχολείο, γυρνάω σπίτι, διαβάζω, κοιμάμαι. Ξυπνάω, διαβάζω, κοιμάμαι. Κάθε μέρα μέχρι την Παρασκευή. Μετά Σαββατοκύριακο. Το Σάββατο αλλάζω. Γίνομαι ο Δράκος. Πετάω και καίω τις καλύβες των ανθρώπων. Πεθαίνουν όλοι. Κυριακή κάνω μαθήματα. Ξαφνικά Δευτέρα. Ξυπνάω, διαβάζω, κοιμάμαι, μέχρι την Παρασκευή και φτου κι απ' την αρχή. Φαύλος κύκλος.

Άντε να'ρθουν οι διακοπές να ξεφύγω. Αν μείνω λίγο ακόμα σ' αυτήν την τάξη θα τα διαλύσω όλα. Λίγο να ξεσκάσω θέλω ρε, λίγο να ξεσκάσω. Βαρέθηκα τα μαθήματά σας, δεν πάει άλλο. Με λένε Γιώργο. Θα μπορούσαν να με λένε Βασίλη, Δημήτρη, Κώστα, Άγγελο. Μ' αρέσουν τα παιχνίδια. Τα παιχνίδια που οι κακοί νικάνε. Και τα βιβλία, αυτά που πεθαίνουν όλοι οι καλοί. Καμιά φορά, μ' αρέσει να βαριέμαι, αρκεί να μην κάνω απολύτως τίποτα. Μου λείπει χρόνος. Χρόνος δικός μου, για gaming και μάχες. Χρόνος χωρίς τους άλλους. Μόνο τον παππού ήθελα στον χρόνο μου. Κι αυτός έφυγε.

Παππού, έλα πίσω. Μόνο εσύ με καταλάβαινες. Είδα πάλι μία σκιά στον τοίχο. Γιατί; Οι άλλοι λένε ότι φταίνε τα παιχνίδια μου. Εγώ, όμως, θυμάμαι. Η σκιά στον τοίχο. Πλησιάζει. Η σκιά στον τοίχο πλησιάζει. Έρχεται. Να και μία ακόμα σκιά. Κι άλλη μία. Τρεις, τέσσερις, πέντε σκιές. Πέντε σκιές στον τοίχο πλησιάζουν. Πλησιάζουν. Ο ιδρώτας τρέχει. Τρέχω κι εγώ. Δε σταματάω, τρέχω. Τρέχουν κι αυτές μαζί μου. Τρέχουν. Όλο και πιο κοντά. Πιο κοντά. Νιώθω την ανάσα τους πίσω μου. Μήπως είναι η δική μου ανάσα; Ένας βρόντος μέσα μου καλύπτει τους ήχους. Ένας γρήγορος βρόντος σαν να τρέχει. Τρέχει με μένα. Τρέχει με μένα και τον ιδρώτα να ξεφύγει. Οι σκιές φτάνουν δίπλα μου. Πέφτω κάτω, ανασηκάνομαι και παραπατάω. Οι σκιές κοντεύουν, πλησιάζουν, με φτάνουν. Τις νιώθω, με περικυκλώνουν, με

σκεπάζουν. Είναι παντού. Με διαπερνάει ένα ρίγος, πέφτω κάτω. Οι σκιές είναι παντού. Με χτυπάνε. Παππού, πού είσαι;

Τις σκιές τις ξέρω. Όλοι τις ξέρουν. Τις βλέπω στην τάξη, στο διάλειμμα. Περπατάνε και γελάνε στους διαδρόμους του σχολείου, σαν να μην έγινε τίποτα. Πρέπει να πληρώσουν, να πληρώσουν γι' αυτό που έκαναν. Θα τους κάνω κακό. Εγώ, ο Γιώργος, όχι ο Δράκος. Αυτό τους αξίζει.

Παππού, το κεφάλι μου πάει να σπάσει. Δεν την παλεύω, παππού. Δεν έχω λύσεις. Μόνο εσύ βρήκες τη λύση. Παππού, θα'ρθω να σε βρω. Πέντε όροφοι δρόμος είναι.

Τέλος

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ